

SKERFE

- ÄNTLIGEN!

Mats Forsgren

Lars Widell

Före ärtsoppan...

När Lasse kom hem från klättermester på kontinenten och i Wales låg där ett kort och väntade på honom från det väna öland. I kort-het sade kortet - dvs Mats - att Delago- och Gula Kanter, Bassa Campaniler, Conotafhorn, Drömmar om vita hästar (skära elefanter?) är nog bra, men Skerfe sydvägg står ju där fortfarande ogjord, och jag har ju inte klättrat något i sommar, och nog kan du väl plocka av din professor ytterligare någon semesterdag? Stå alltså upp, om-gjorda dina länder med rena kal-songer och din nyförvärvade Schustersele och låt oss komma iväg!

Ni känner väl Lasse? Han går att övertala. I början av augusti träffades vi och gjorde upp närmare planer. En vecka skulle vi få på oss, varav högst tre-fyra klätterdagar. Utrustningen gick igenom och kom-letterades med lån, bl a en fin liten kikare (tack C-G!) som kom att ge oss nackspärr genom alltför flitigt väggkittande.

Skerfe eller Skierfe. Denna mystiska vaktpost på norra sidan av Rapadalens sköter båttrafiken på Laidauare (det mynnig, ett resultat av erosionens makt. Alla Sarekfarare har väl åtminstone någon gång passerat därunder slutligen med Lennart igen, sitter och låtit blicken glida uppåt de 700 metrarna från deltat till toppen. Bakom denna finns i stort sett endast en högslett, men mot Laidauaredeltat stupar väggen vertikalt, som högst

350 meter, på en sträcka av en dryg kilometer. "Skerfe kan omöjliggen bestigas från sydsidan", skrev Svante Lundgren. "Den lodräta väggen mot söder väntar alljämt på sin man", är Tore Abrahamssons ord.

När Cessnan från Lapplandsflyg (ja, vi flög faktiskt för att vinna tid!) passerar Tjakkelikammen och sänker sig ner mot den grönvita Laidauare får vi i kvällssolen syn på väggen som från det här hållet inte verkar så kompakt. Så t ex uppvisar den tack vare skuggspelet två markerade ledlinjer till vänster om toppen, förutom den stigande rampen i högra delen av väggen, som verkar avgjort ointressant ur klättersynpunkt.

"Vet ni att ett gäng tyska alpinister låg här i tre veckor och försökte förgäves hitta en väg genom väggen?" frågar piloten. Vi skakar på huvudet och skrattar, Generat? Ängsligt? Förväntansfullt? Givet.

Efter palaver vid bryggan i Aktse, först med Ville Länta, sedan med den kraftige, undersåtsige Lennart som sköter båttrafiken på Laidauare (det påstås att han en gång bar upp 70 kg till Skärkistugan), sedan med Ville, till Skärkistugan), sedan med Lennart igen, sitter vi i båten med våra 40-kilospackningar och blir med en 25-30 hästars Yamaha uppskjutsade i deltat i hiskelig fart mellan sandrevlarna i huvudet. På Villes inrådan blev vi land-

